

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

9/2010

LID NADĚJE

**Přednášky
modlitebního
týdne**

Drazí spoluvěřící,

žádné zaslíbení není pro Boží lid cennější než Ježíšovo prohlášení: „Opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,3) Už více než 160 let se miliony věřících po celém světě radují a žijí nadějí, že se náš Spasitel vrátí. Důvěra ve skutečnost druhého příchodu mění naše každodenní prožívání života: rozhodujeme se, vytváříme vztahy, vstupujeme do zaměstnání – a to všechno s očima upřenýma vzhůru.

Přednášky modlitebního týdne jsou tento rok nazvány Lid naděje. Jejich základní text je zaznamenán v 2. listu Petrově 3,10–14: „*Den Páně přijde, jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne! V něm se nebesa roztaví v ohni a živly se rozpustí žářem. Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost.*“

Ellen Whiteová tento text komentuje: „Kristus toužebně očekává, až se v církvi ukáže jeho obraz. Až jeho lid plně projeví jeho povahu, Kristus přijde, aby přijal svůj lid jako své vlastnictví. Každý křesťan má přednost nejen očekávat, ale i urychlit příchod svého Pána. Kdyby všichni vyznavači Ježíše Krista přinášeli ovoce k jeho slávě, semeno evangelia by bylo brzy rozseto po celém světě. Poslední velká žeň by rychle dozrála a Pán Ježíš by přišel, aby sklídl drahocennou úrodu.“ (Perly moudrosti, s. 32)

V letošních přednáškách nám několik autorů z různých částí světa poslouží svými úvahami. Každý z nich se zabývá nějakou základní charakteristikou lidu, který očekává Kristův návrat. Je to lid, který se těší na Ježíšův druhý příchod, lid, který je šťastný, v srdci jednotlivců vládne pokoj, jsou zmocnění k vydávání svědectví, jsou svatí, bezúhonní, vytrvalí, odevzdání Ježíši a spoléhají na Boží milost. To je velmi konkrétní popis Kristovy církve, lidu, který je ochotný stát se pozehnáním pro ostatní, lidu naděje.

Všude, kde bylo v minulosti kázáno poselství o Kristově brzkém návratu s mocí a přesvědčením, zažíval Boží lid jak oživení, tak obnovu. A to se stane znovu! Naše myšlení bude proměněno, vztahy uzdraveny, vlažná srdce se stanou horkými láskou k druhým a sbory se zaměří na poslání, které dal Ježíš svému lidu: „Jděte do celého světa a kažte evangelium.“ (Mk 16,15)

Modleme se, abychom otevřeli svá srdce Duchu svatému, prosíme o oživení a obnovu. Modleme se za své rodiny, sbory i církve. Oslovme své okolí úžasnou a život proměňující zprávou, že Ježíš opět přijde.

TED N. C. WILSON,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE

Apoštol Petr v souvislosti s druhým příchodem Ježíše Krista napsal: „*Když tedy se toto vše rozplyne, jak svatě a zbožně musíte žít vy, kteří dychtivě očekáváte příchod Božího dne!*“ (2Pt 3,11–12) To jsou závažná i povzbuzující slova pro Boží lid, který žije v posledních dnech pozemské historie, v nichž velký spor dospívá k vyvrcholení. Petrův výrok

v sobě skrývá otázku, odpověď i naději, jež dohromady určují nasměrování života věřícího člověka. Přemýšlejme společně o tom, co tyto verše znamenají pro nás – adventisty sedmého dne ve 21. století, tedy pro lid, který dychtivě očekává návrat svého Pána.

Z Petrova výroku vyplývá, že existují různé skupiny lidí, které se liší tím, komu nebo čemu odevzdaly své životy. Petr zde konkrétně mluví o následovnících Mesiáše. Tedy o lidech žijících uprostřed různých národů, pocházejících z různých kultur a zeměpisných oblastí, kteří jsou díky Ježíši jedním lidem. Ten má konkrétní podobu a jeho jedinečnost a zvláštnost musí být vlastní všem jednotlivcům, kteří tento lid tvoří.

Jaký jsi následovník Krista?

Petrovo poselství se dotýká každého z nás a vystavuje nás otázkám: Jak má vypadat následovník Krista? Jaký jsi křesťan? Tato otázka není oblíbená –

zvláště v „západním světě“, kde se klade důraz na individualismus, který ohrožuje identitu společenství následovníků Krista. Věci, které děláme, to, co říkáme, není jen naše

soukromá záležitost. Patříme k celosvětovému společenství věřících, k ostatku Božího lidu. Proto je otázka, jakými jsme a máme být následovníky Krista, zcela oprávněná.

Mohlo by se zdát, že takto položené otázky by mohly vést k zákonicství. Petr však zákonnický způsob života kritizuje. Pro

život společenství víry, které očekává Ježíše Krista, je důležitá jeho spásná milost. Očekávání na Krista nás učí, že křesťanská naděje ještě není hmatatelná skutečnost. Jsme stále na cestě. Petrův výrok můžeme „přeložit“ i jiným způsobem: Co pro tebe znamená očekávat na Kristův příchod? Nemám teď na mysli psychologický prvek čekání (tedy otázky typu: Mám se obávat? Radovat? Být nejistý?). Chci se zamýšlet nad tím, jak čekání na Boha určuje kvalitu našich životů ve společenství víry.

První sobota

CO ZNAMENÁ ČEKAT NA KRISTA?

Projekt Globální misie v Čadu v Africe

Identita církve je neoddělitelná od našeho poselství a poslání. Souvisí s biblickým pojetím pravdy. Ježíš o sobě řekl: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ (J 14,6) Jedinečnost Ježíše Krista změnila životy milionů křesťanů napříč dějinami a jednou proměnil navždy celý vesmír. Lidu, který následuje Krista, pokládá apoštol Petr otázku: Jakým lidem máte být? Tato otázka vede církev k tomu, aby zachovávala a projevovala identitu ve světě, který ji konfrontuje s různorodou nabídkou vyznání či stylů života.

Jak svatě a zbožně musíte žít vy...

Tato věta z 2. listu Petrova 3,11 je zcela jasná a zřetelná. Očekávat druhý příchod Pána Ježíše znamená žít svatý a zbožný život. Ellen Whiteová píše: „Obnovení pravé zbožnosti mezi námi je tou největší a nejnaléhavější ze všech našich potřeb... Obnovení musíme očekávat pouze jako odpověď na modlitbu.“ (Selected Messages 1, s. 121) Svatý a zbožný život nemá být těžkým úkolem, je to nádherný dar, který nám byl dán v Ježíši Kristu. Jako lidé neumíme být svatí – není to pro nás přirozené. Svatý je pouze Bůh – Stvořitel a Vykupitel. V celém vesmíru není nikdo jako Bůh. On je Svatý Izraele!

Svatost se nás dotýká skrze Boží přítomnost v našich životech. Být svatý znamená patřit Bohu. Boží svatost se zjevovala v izraelské svatyni. Později pak v Ježíši Kristu. Když anděl Gabriel oznamoval Marii zprávu o narození Ježíše, řekl jí: „Sestoupí na tebe Duch svatý...; proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží.“ (L 1,35) Boží svatost k nám sestoupila skrze dar – Boží dítě. A skrze Ježíše Krista máme možnost být svatí i my. Dovolme Bohu, aby ve světě, který je charakterizován hříchem, byl přítomen v našich životech a v našem společenství.

Božím záměrem je, aby svatý lid očekával návrat svého Pána. Takový lid bude totiž

nepřehlédnutelný a bude požehnáním pro celé lidstvo. Skrze Ježíše, toho Svatého, se lid stává Božím lidem. Povšimněte si, že svatými se nemůžeme stát plněním nějakého výčtu úkolů či požadavků. Takový seznam by ohraničil možnosti křesťanského života, ve kterém působí Duch svatý. Výzva ke svatosti sahá mnohem hlouběji a vyžaduje od nás vnitřní odevzdání se Pánu. Skrze Božího Syna je Boží svatost přenosná! Od nás se vyžaduje, abychom s ním byli neustále v kontaktu.

Boží lid by měl zjevovat Boží svatost celému světu a celému vesmíru. „Hospodin touží po tom, aby církev zjevovala světu krásu svatosti. Ona má předvést moc křesťanství. Charakter křesťanů má zjevovat světu nebe.“ (Ellen Whiteová – Lift Him Up, s. 275) Taková svatost, to není jen život, který se vyznačuje duchovní a náboženskou úctou k Bohu. To je jen jeho součást. Především je to však život morálně a duchovně bezúhonný, zakončený v Boží lásce.

Neměli bychom přehlížet ani morální rozměr svatosti. Ten je v textu zdůrazněn termínem „zbožně“. Být zbožný znamená respektovat a být podřízený Boží vůli a žít jako dobrý člověk. Rozklad morálky ve světě, který Božímu zákonu nevěnuje příliš pozornosti, zapříčiňuje, že je pro nás nezbytné žít svatý a zbožný život. Naše životy mají být svědectvím o tom, že sloužíme Bohu a svým bližním.

Pohled vpřed

Ellen Whiteová napsala: „Žádné společenství věřících se neprohlubuje ve svatosti, pokud jeho členové usilovně a s upřímností nehledají pravdu jako skrytý poklad.“ (Ellen Whiteová – Maranatha, s. 132) Správnou identitu získáme, pokud se pravda stane součástí života církve. Abychom naplnili naše poslání, musíme tuto pravdu nejen hlásat, ale hlavně ji zjevovat v našich životech. To je jedna

z nejnaléhavějších výzev pro církve, která očekává návrat svého Pána.

Svatost a zbožnost Božího lidu se projeví během doby čekání. Budme zaměřeni a nasměrováni na budoucnost. Nedovolme, aby nám mysl zaplnila naše minulost –

vejme v sobě pocity viny. by neměly určovat kvalitu našich životů či nějak omezovat přítomný život. Minulost nejsme schopni pozměnit; sami nemůžeme věci z minulosti napravit ani odčinit. Bůh však může, a také to udělal.

Boží od-pouštějí-cí milost se postarala o naši minulost skrze smrt Ježíše Krista. Proto Bůh navždy vymazal naši minulost a pro přítomnost nám nabízí proměněný život. V něm se má projevovat moc Boží svatosti. Odevzdejme proto břemena minulosti našemu Pánu a v přítomnosti žijme svatým životem – životem služby bližním. Přitom však nezapomínejme očekávat budoucí příchod Ježíše Krista.

Kříž nám nabízí naději na budoucnost, která bude osvobozena od zotročující síly a přítomnosti hříchu a zla. Apoštol Petr nás však vybízí, abychom žili svatým a zbožným životem již nyní – tedy ještě v období čekání. Tak bude budoucnost přenesena do přítomnosti, do našeho všedního života. Ježíšovo podobenství o deseti pannách nám připomíná, že pouhé plynutí času nás nemusí připravit na jeho příchod. Jenom ti, kdo čekají cílevědomě s „vyčištěnými a připravenými lampami“, které denně doplňují „olejem Ducha svatého“, rostou ve svatosti, která nás připravuje na radostné setkání s Bohem. Jenom lidé, kteří se

modlí za oživení a obnovu, zažijí v životě změnu a proměňující vliv, který činí hlásání dobré zprávy o Ježíši důvěryhodné pro lidi, kteří jej ještě neznají. Až přijde Ježíš Kristus podruhé, budeme se radovat z přítomnosti svého Vykupitele a Spasitele. Nyní na tuto naději čekáváme. Těšíme se na návrat našeho Pána. Setkáváme se s Bohem, a žijeme proto svatý a zbožný život. Čekat na Boha a žít svatý život je jedno a totéž.

Jakým lidem bychom tedy měli být? Odpověď

zní: Lidem, který žije svatým a zbožným životem – tedy životem naplněným mocí Ducha svatého.

„Svou cestu svěť Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.“

(Ž 37,5) Pokud se budeme odevzdávat Pánu a v modlitbě prosit o oživení a obnovení –

jak v našem osobním životě, tak v církvi jako celku – Duch svatý bude působit v našem životě a připraví nás na druhý příchod Ježíše Krista. Pokud bude v Božím lidu působit Duch svatý, bude v našich životech vidět působení Ježíše Krista a lidé po celém světě budou přitahováni k Bohu.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Je svatost úkol, nebo dar?
- Čím se lidé, kteří patří Bohu, odlišují od současného světa?

TED N. C. WILSON,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE

Projekt Globální misie v Mongolsku

Neděle

JEŽÍŠ PROMĚŇUJE ŽIVOTY LIDÍ

Mnoho lidí hledá celý život štěstí. Občas se ho některým trochu podaří potkat, ovšem skutečné štěstí – hluboké a trvalé – většinou nenacházíme. Věci vyjdou z módy a zničí se, situace se změní a lidé zklamou a nakonec nás stejně opustí (buď z vlastní vůle, přinuceni okolnostmi, nebo nás rozdělí smrt).

Šťastný lid

Jsmo součástí lidu, který žije nadějí. Můžeme být šťastní, protože stavíme na Někom vyšším, než jsme my sami – na Někom, kdo je „tentýž včera i dnes i na věky“. (Žd 13,18) Písmo nám připomíná, že štěstí a spokojenost nezískáme tím, že se zaměříme na vlastní přání a cíle, nýbrž pohledem, který je orientován na druhé. „Bratrská láska ať trvá; s láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud... Pamatujte na vězně... pamatujte na ty, kdo trpí... Manželství ať mají všichni v úctě... Nedejte se vést láskou k penězům; buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh řekl: „Nikdy tě nepustím a nikdy se tě nezreknu.“ (Žd 13,1–5)

Bible obsahuje mnoho zaslíbení, která nám připomínají, že věřit v Boha a podvolit se jeho vůli přináší trvalé štěstí a spokojenost. „Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákovova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu... Hospodin miluje spravedlivé.“ (Ž 146,5–8) Co však máme dělat v případě, že na naše dveře zaklepe neštěstí a do našeho srdce se pokoušejí prodrat pocity beznaděje? Když procházíme zkouškami, trpíme. Kniha Jób nás však povzbuzuje – štěstí může přijít i skrze utrpení. „Věru, blaze člověku, jehož Bůh trestá; kážeň Všemocného neodmítej. On působí bolest, ale též obváže rány, co rozdrtil, vyléčí svou rukou.“ (Jb 5,17.18)

Opravdové štěstí je víc než jen letmý pocit potěšení. Je to dlouhotrvající spokojenost a radost, které jsou zakotveny v Někom, kdo nás přesahuje, je větší a mocnější než my. Důvěrujme Ježíši, „který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.“ (Žd 12,2)

Lid, v němž přebývá pokoj

Stejně jako štěstí, je i pokoj něco, co by chtěl prožívat každý člověk i národ. Před časem bylo vypočítáno, že „z 3 530 historicky zaznamenaných let bylo jen 286 let, kdy byl mír; přitom bylo podepsáno více než 8 000 mírových smluv, které však byly následně porušeny.“ (Today in the Word, June, 1988). Tento celosvětový nedostatek pokoje se projevuje ve státech, rodinách i v životech jednotlivců napříč kulturami. Vypovídají o tom statistiky rozvodovosti, zneužívání, kriminality či sebevražd.

Co to však je pokoj? Ve slovníku se můžeme dočíst, že je to „stav bez neklidu, tichý klid“. Po takovém klidu toužili jedné noci učedníci na lodi uprostřed rozbouraného Galilejského jezera. Nejprve si mysleli, že všechno zvládnou sami. Byli to přece velmi zkušené rybáři. Když však svírali vesla a zápasili s větrem a vlnami, pochopili, že situace je beznadějná. Jak usilovali o svou záchranu, úplně zapomněli, že je s nimi Ježíš. Strach o život u nich odhalil nedostatek víry. Obklopovala je tma, do lodi teklo stále víc vody. Vypadalo to, že svou bitvu s živly musí každou chvíli prohrát. Tu si konečně vzpomněli na Ježíše – a našli ho, jak spí. Je mu snad jedno, že zemřeme? V tomto okamžiku beznaděje učedníci vykřikli: „Pane, zachraň nás, nebo zahyneme!“ (Mt 8,25) Ježíš vstal a rozkázal: „Zmlkni a utiš se!“ (Mk 4,39)

Ježíš – dárce pokoje

Ježíš je ten, kdo nám chce dát pokoj. On je „Vládce pokoje“. (Iz 9,5) Je však absurdní, jak často – stejně jako lidé v Ježíšově době – odmítáme pokoj,

který nám nabízí. Máme své představy, jak má Ježíšův pokoj vypadat.

Celá staletí židovský národ doufal, že jim Mešaš přinese blahobyt a vrátí slávu jejich národu, kterou měli za doby Davida a Šalomouna. I když v novozákonní době nebyl chrám tak krásný jako ten Šalomounův, Židé věřili zaslíbení proroka Agea: „Sláva tohoto nového domu bude větší nežli prvního“ a „na tomto místě budu udílet pokoj“. (Ag 2,9) Když přišel Vládce pokoje na zem, nepoznali ho, protože jeho poselství bylo odlišné od toho, co očekávali. Místo bojů o osvobození země od římské nadvlády, Ježíš hlásal: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ (Mt 5,44) Místo toho, aby budoval svou politickou kariéru, Ježíš učil: „Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebník všech.“ (Mk 9,35) Místo toho, aby shromažďoval bohatství, Ježíš vybízí: „Prodejte, co máte, a rozdejte to.“ (L 12,33)

Ježíš věděl, že svět nabízí a přináší falešný pokoj, který je založen na vlastnění věcí a prožití situací. Věděl, že svět slibuje „pokoj a bezpečí“, místo toho však ve skutečnosti přichází náhlá „zhoubu“. (1Te 5,3)

Ježíš neslibil, že jeho následovníci nebudou mít nikdy žádné problémy. Místo toho se zavázal, že bude s nimi. „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!“ (J 14,27)

Ježíš nejen o pokoji mluvil, ale On pokoj šířil tím, co dělal – utišoval bouře, uzdravoval nemoci, vyháněl demony... Když se loučil s lidmi, říkal jim: „Jděte v pokoji.“

V Bibli je zaznamenáno více než 400 zaslíbení, požehnání a pozdravů pokoje. Žalmista píše: „Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem.“ (Ž 29,11)

Jak je tedy možné, že občas nepřijímáme pokoj, který nám Bůh chce dát? Je to nedostatek důvěry v toho, jehož v našich životních bouřích často nevidíme a nehledáme?

„Mnozí z těch, kteří říkají, že jsou Kristovými následovníky, mají v srdci úzkost a strach, protože se bojí svěřit se Bohu. Neodevzdávají se Bohu

zcela, neboť se obávají důsledků, které by takové odevzdání mohlo mít. Dokud se však takto neodevzdají, nemohou najít pokoj.“ (Ellen Whiteová – Život naplněný pokojem, s. 259)

UVědomme si zbytečnost a beznadějnost našich pokusů získat pokoj vlastním úsilím a vše odevzdejme Kristu, dovolme mu, aby nám On dal svůj pokoj.

Lid, který oslavuje Boha

Evangelista Lukáš ve Skutcích apoštolů vypráví příběh o muži, který byl celý život chromý. Sedával u chrámové brány a žebрал. Jednou okolo procházel Petr a Jan. Onen muž zachytil jejich pohled a žádal je o nějaké mince. Přestože si to neuvědomoval, byl blízko daru, o kterém snil, ale zdál se mu být neuskutečnitelný – aby byl zdrav (Ef 3,20).

Petr ho uchopil za pravou paži a řekl: „Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ (Sk 3,6) „Vtom se chromému zpevnily klouby, vyskočil na nohy, vzpřímil se a začal chodit. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal radostí a chválil Boha.“ (Sk 3,7,8)

Jsmo na tom stejně jako ten chromý muž – ani my „neumíme chodit“. Potřebujeme v životě Ježíšovu uzdravující moc.

Lid, který žije v naději, je charakterizován štěstím (stálým vědomím spokojenosti v Kristu) a pokojem (přesvědčením, že naše budoucnost je v Božích rukou). Tyto dary můžeme obdržet jen od Boha. Pokoj a štěstí jsou otiskem naděje v našem srdci. Důsledkem je život, který je naplněn radostí a oslavováním Hospodina, který „s námi učinil veliké věci“. (Ž 126,3)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Proč nám věci, prožitky a často i vztahy nemohou přinést trvalé štěstí a spokojenost?
- Proč se stává, že někdy nepřijmeme pokoj, který nám Ježíš chce dát?

GINA WAHLENOVÁ,
PUBLICISTKA

Pondělí

LID, KTERÝ SE SPOLÉHÁ NA BOŽÍ ZASLÍBENÍ

Ta nejkrásnější zaslíbení, která kdy byla lidstvu dána, pocházejí od našeho Stvořitele a Vykupitele. Jako Boží lid jeho zaslíbením důvěřujeme. Proč se na ně můžeme skutečně spolehnout? Jaké jsou pro to důvody?

Na životě Abrahama můžeme vidět, jak Bůh naplňuje své sliby. Bůh Abrahama povolal a zaslíbil mu, že z něj vzejde velký národ (Gn 12,2,3). Při potvrzení původního zaslíbení byl Abrahamovi zaslíben dědic. Abraham si myslel, že to bude jeho služebník Eliezer. Hospodin mu však řekl: „Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.“ Hospodin vyvedl Abrahama ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat... Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ (Gn 15,4,5) Abrahamův postoj je popsán v 6. verši: „Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.“

Když se Hospodin zjevil Abrahamovi potřeť, tak mu bylo už 99 let a nic nenasvědčovalo tomu, že by se Sárou mohli mít dítě. Přesto Hospodin znovu opakuje zaslíbení: „Mezi sebe a tebe kladu svou smlouvu; převelice tě rozmnožím.“ (Gn 17,2) Bůh ho ujišťuje, že z něj učiní pronárody a jeho potomci budou navždy vlastnit zemi kenaanskou (Gn 17,6–8). A až po dalších 25 letech, kdy Abraham se Sárou žili naději, že zaslíbení bude splněno, „Hospodin navštívil Sáru, jak řekl, a splnil jí, co slíbil.“ (Gn 21,1)

Bůh Abrahamovi zaslíbil, že po čtyřech stech letech útisku dostanou jeho potomci do vlastnictví zemi. „Věz naprosto jistě, že tvoji potomci budou žít jako hosté v zemi, která nebude jejich; budou tam otročit a budou tam pokořováni po čtyři sta

let.“ (Gn 15,13) Toto zaslíbení bylo naplněno: „Doba pobytu, kterou Izraelci v Egyptě strávili, byla čtyři sta třicet let. Když uplynulo čtyři sta třicet let, přes-

ně na den vyšly všechny Hospodinovy zástupy z egyptské země.“ (Ex 12,40.41; Sk 7,5–7)

Když pak Izrael doputoval do zaslíbené země, Jozue prohlásil: „Uznejte tedy celým srdcem a celou duší, že nezapadlo ani jedno ze všech dobrých slov, která o vás mluvil Hospodin, váš Bůh. Všechno se vám uskutečnilo, nezapadlo z toho jediné slovo.“ (Joz 23,14) Je pozoruhodné, že se Jozue také zmínil o tom, co by se stalo, kdyby tuto smlouvu porušili (Joz 23,15.16).

Kvůli své neposlušnosti zakusil izraelský národ i odvrácenou stránku smlouvy. Judsko padlo do zajetí Babylona. Jeremjáš zajatcům posílá dopis: „Toto praví Hospodin: Až se vyplní sedmdesát let Babylona, navštívím vás a splním na vás své dobré slovo, že vás přivedu zpět na toto místo. Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti.“ (Jr 29,10.11) A opravdu, po sedmdesáti letech perský král Kýros propouští lid do jeho původní vlasti s tím, že mají obnovit jeruzalémský chrám a hradby. „Tak se naplnilo slovo Hospodinovo, které mluvil ústy Jeremjáše.“ (2Pa 36,22.23)

Jistota zaslíbení

Jedno z nejvýznamnějších zaslíbení v Bibli se týká příchodu Mesiáše. Učedníci Jana Křtitele přišli k Ježíši a ptali se ho: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim ve své odpovědi naznačil, kým je: „Jděte, zvěstujte Janovi, co vidíte a slyšíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.“ (Mt 11,3–5) Prohlásil též

o Janu Křtiteli, že je předchůdce jeho služby, který byl zaslíben: „A chcete-li to přijmout, on je Eliáš, který má přijít.“ (Mt 11,14) Jan Křtitel ohlašoval příchod Mesiáše, který přinese spasení: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věřte evan-

geliu.“ (Mk 1,15) Proroci a Jan Křtitel patří do linie dějin spásy, která vyvrcholila příchodem Ježíše Krista na zem. Přišel v čase, který byl stanoven Bohem (Da 9,25–27; Ga 4,4). Jeho příchod je nejpozoruhodnější naplnění Božích zaslíbení.

Ježíš byl naplněním mnoha prorocství, která byla zapsána ve Starém zákoně. Když učedník Filip představoval Ježíše Natanaelovi, prohlásil o něm: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ (J 1,25) Zřejmě zde Filip odkazuje na výrok Mojžíše z Deuteronomia 18,15: „Hospodin, tvůj Bůh, ti povolá z tvého středu, z tvých bratrů, proroka jako jsem já. Jeho budete poslouchat...“ Na Starý zákon odkazuje i Ježíš, když mluví se židovskými vůdci: „Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně.“ (J 5,46) Po svém vzkříšení pak vysvětluje svým učedníkům: „To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech.“ (L 24,44) Ježíšův první příchod nás utvrzuje v tom, že se na Boží zaslíbení můžeme s jistotou spolehnout.

Naděje a zaslíbení

Ježíš svým životem a službou představil Boží království – království milosti. A zaslíbil, že dějiny spasení již brzy budou završeny jeho královstvím slávy. V Ježíšově modlitbě v Getsemanské zahradě zaznělo zaslíbení: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho,

Projekt Globální misie v Rusku

kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (J 17,3) Již nyní tedy žijeme v čase Božího království.

Ježíš svým učedníkům i nám také slíbil: „A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,3) To je poselství naděje

pro všechny, kteří věří Ježíši. „Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít.“ (J 5,24–25)

V Bibli najdeme mnohá zaslíbení o vzkříšení z mrtvých. „Mnozí z těch, kteří spí v prachu země, procitnou; jedni k životu věčnému, druzí k poháně a věčné hrůze.“ (Da 12,2) Stejně poselství zapsal i Izajáš: „Tvoji mrtví obživnou, má mrtvá těla vstanou! Probudte se, plesejte, kdo přebýváte v prachu! Vždyť tvá rosa je rosou světél, porazíš i zemi stínů.“ (Iz 26,19)

Čekáme na „blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“ (Tt 2,13) Na Boží zaslíbení se můžeme spolehnout, máme v něj plnou důvěru.

Bůh splnil svá zaslíbení v minulosti. To nás ujišťuje, že splní i ta, která očekáváme v budoucnosti.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Které biblické zaslíbení máš nejraději a proč?
- Jak souvisí naděje s Božími zaslíbeními?

MIGUEL LUNA,

TAJEMNÍK KAZATELSKÉHO ODDĚLENÍ
SEVEROASIJSKO-PACIFICKÉ DIVIZE

Úterý

HLÁSÁNÍ NADĚJE A NAPLNĚNÍ DUCHEM SVATÝM

Bůh nás povolává k tomu, abychom byli jeho svědky. Naším úkolem je nést světu naději – ukazovat na Ježíše a jeho lásku k lidem. A také hlásat jeho druhý příchod. To je krásné pověření. Když se ovšem zamyslíme nad závažností a velikostí tohoto úkolu, mohou nás začít svírat pochybnosti, že na něj stačíme.

Stačí se podívat na statistiky, jak se nám daří oslovovat největší velkoměsta světa. Sao Paulo v Brazílii má 18,8 milionu obyvatel, z toho je pouhých 68 000 adventistů. Tokio v Japonsku s počtem obyvatelstva 35,6 milionů má pouhých 2 820 adventistů. New York má 19 milionu obyvatel, 37 897 z nich jsou adventisté. V městě Mexiku s 23,5 milionu obyvatel je pouze 53 093 adventistů. Na 10 000 adventistů v Bombaji v Indii je 18,9 milionu obyvatel. A mohli bychom pokračovat dále.

Stojíme tváří v tvář obrovskému úkolu! Pokud se podíváme na celkovou světovou populaci, dostáváme se k číslu 6,8 miliardy lidí, z nichž je pouze 16 milionů adventistů.

Otázka je jasná: Jak můžeme oslovit tolik lidí s tak malým množstvím členů naší církve?

Máme jedinou jistotu – Bůh je mocný a nic pro něj není nemožné. Pokud tento úkol budeme chtít zvládnout vlastními silami, tak je zcela neproveditelný. Přesto jsme k němu povoláni.

Kde tedy můžeme hledat řešení? Inspirací nám může být prvotní církev. Byla to malá skupina lidí,

kterou vedlo 12 apoštolů. Jejím úkolem bylo oslovit více než 200 milionů obyvatel tehdy známého světa! A křesťanství tam bylo představeno za pouhých 50 let.

Tajemství úspěchu

Tajemství úspěchu prvotní církve je popsáno ve Skutcích apoštolských 1,8: „Ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ Bezmocní a bezvýznamní lidé byli Bohem zmocněni skrze Ducha svatého, aby uskutečnili to, co bylo z lidského pohledu nemožné.

„Užitečnost člověka, který není poznamenán sobectvím, nechá na své srdce působit Ducha svatého a jehož život je plně zasvěcen Bohu, je bez hranic.“ (Ellen Whiteová – Život naplněný pokojem, s. 76)

Duch svatý byl středem života a poslání rané církve. Proto rostla a rozšiřovala se. Prvotní církev měla daleko větší zájem vydávat svědectví o moci Ducha svatého, než nad ním spekulovat. Pro muže a ženy v novozákonní době nebyl Duch svatý teorií, ale osobní zkušeností.

Chceme-li světu oznamovat návrat našeho Spasitele (Mt 24,14), pak musíme vpustit do našeho života Ducha svatého. K dosažení úkolu, ke kterému jsme povoláni, jsme stejně nezpůsobilí, jako byli první učedníci. Ovšem i my můžeme být stejným Duchem zmocněni a uschnouti a náš

Před námi je úkol. Nastala chvíle hlásat naši naději. Držme se Božích zaslíbení, dovolme Duchu svatému, aby nás naplnil, a vyjděme do světa ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

úkol budeme moci dokončit. Jediné, co pro to můžeme udělat, je cele se odevzdat Bohu. „Není nic, čeho by se satan obával více než toho, že Boží lid odloží veškeré překážky, a tak vytvoří prostor Bohu pro vylití Ducha svatého.“ (Ellen Whiteová – Messages to Young People, s. 133) Je zapotřebí přestat si stěžovat, jak je úkol těžký, přestat naříkat nad lhostejností lidí k evangeliu. Vyjděme a dokončeme poslání!

O letnicích raná církev prosila o zmocnění Duchem svatým. Když následovníky Ježíše Krista Duch svatý naplnil a oni vyšli mezi lidi, „stále přibývalo mnoho mužů i žen, kteří uvěřili Pánu“. (Sk 5,14 a dále 6,7; 9,31; 12,24)

Může k naplnění Duchem svatým dojít i dnes? Máme tendenci tuto událost posouvat do vzdálené budoucnosti. Již nyní si však Duch svatý používá tisíce adventistů po celém světě. Členové církve vycházejí a naplňují svá pověření, a tak se dějí neuvěřitelné věci. Duch svatý uschopní všechny, kteří si přejí nést naději druhým.

Když se jednou zeptali evangelisty G. L. Moodyho, proč potřebuje být neustále naplňován Duchem svatým, odpověděl: „Protože prosakuji.“ V tom tkví tajemství: Přijímáme, abychom dávali. Dávali těm, kdo potřebují spasení.

Pěknou ilustraci nám nabízí symbol ohně, který vylití Ducha svatého o letnicích doprovázel. Oheň očišťuje, září, svítí, hřeje a rozšiřuje se. Boží odpovědi na vlažnost světa jsou jeho duchovně „zapálení“ následovníci. Když John Wesley dostal otázku, jak může kazatel přesvědčit lidi, aby alespoň přišli a vyslechli si evangelium, odpověděl: „Jestliže je

zapálen duchovní, přijdou se na ten plamen podívat ostatní.“ Stejný princip platí pro všechny, kteří nesou evangelium tomuto světu.

Působení Ducha svatého

„V nočním vidění jsem spatřila velké reformlidu. Mnozí chválili Boha.

Děly se mnohé zázraky, nemocní byli uzdravováni. Působení Ducha svatého – Přímluvce – se mocně projevovalo i před velkým vylitím o letnicích. Viděla jsem stovky a tisíce lidí, jak navštěvovali rodiny a otevírali s nimi Boží slovo. Mocí Ducha svatého byla mnohá srdce proměněna, projevoval se duch upřímného obrácení. Hlásání pravdy se otevíraly dveře. Svět byl jakoby osvěcen nebem.“ (E. Whiteová – Counsels Health, s. 580)

Před námi je úkol. Nastala chvíle hlásat naši naději. Držme se Božích zaslíbení, dovolme Duchu svatému, aby nás naplnil, a vyjděme do světa ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Projekt Globální misie v Indii

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Co to znamená být naplněn Duchem svatým? Je možné být naplněn Duchem svatým již nyní? Projeví se to nějak v našich životech?
- Co považujete za největší potřebu církve v dnešní době?

ERTON CARLOS KOHLER,
PŘEDSEDA JIHOAMERICKÉ DIVIZE

Středa

SVATÝ A BEZÚHONNÝ LID

V Edeně byli Adam a Eva stvořeni k Božím obrazu (Gn 1,27). Člověk byl nádherný – živý drahokam. Adam a Eva nebyli stvořeni jako hotové bytosti. Naopak, měli růst a rozvíjet se v mnoha různých oblastech. Jako správce Země měli zkoumat a udržovat nový, krásný a harmonický svět. Jejich vzájemný vztah mezi sebou i Bohem se měl stále prohlubovat.

Pak přišel hřích. Adam a Eva udělali jedno špatné rozhodnutí, následky však nabraly kosmických rozměrů. Od chvíle, kdy se zakousli do ovoce, se přestali rozvíjet a začali umírat (Gn 2,17). Porušili Boží nařízení, které chránilo jejich svobodu růst a rozvíjet se. Ocitli se ve „volném pádu“ – stavu beznaděje.

Člověk byl odsouzen k nemnoha letům života. Lidé museli usilovat o přežití v porušeném světě. Bez Boha se lidské bytosti ocitly bez zákona lásky, který drží pohromadě celý vesmír, bez možnosti objevovat to, k čemu byli předurčeni. Člověk byl ztotožněn sobectvím, nechán napospas svému já, odsouzen k smrti.

Vysvobození

Ale „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16) Milující Stvořitel na lidstvo nezapomněl. Na naši Zemi poslal svého Syna, ten se stal člověkem, aby zde žil a za nás zemřel. Adam a Eva kdysi udělali krok, který je vyvedl z dokonalého vesmíru. Díky Ježíši Kristu můžeme vykročit znovu zpátky k harmonii.

Bible mluví o znovuzrození. Pouze přijetí Ježíše za svého osobního Spasitele nás činí způsobilé pro Boží království. Pouze přijetí Ježíše Krista přináší do našich srdcí naději. Ježíšova smrt funguje jako obrovské tlačítko „SMAZAT“ – díky ní můžeme

stát před Bohem, jako bychom nikdy nezhřešili. Budeme moci vejít do Božího království, připojit se k ostatním svatým bytostem a s Bohem hovořit tváří v tvář. Lid naděje je lid, který byl ospravedlněn skrze víru v Krista.

Bez podmínek

Občas dostáváme do schránek různé letáky či dopisy, ve kterých je nám slibováno něco zadarmo – třeba vý-

hra milionu korun. Ovšem malým písmem někde dole je upřesněno, že výhra je „zdarma“, pouze když utratíme určený obnos peněz či za jiných podmínek. Když nám Bůh nabízí věčný život, nejde o žádný marketingový chyták. Boží dar je zcela zadarmo. Jediné, co musíme udělat, je tuto nabídku přijmout. Odevzdat Ježíši svůj hříšný život a přijmout jeho dokonale. Nebe si nelze zasloužit žádnými skutky. Odpuštění a věčný život můžeme přijmout díky tomu, co pro nás Ježíš udělal.

To, že přijímáme takto velký dar zadarmo, nijak nesnižuje hodnotu Ježíšova vykoupení. „Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou krví Kristovou.“ (1P 1,18.19) Bůh rozumí naši neschopnost ocenit a do hloubky pochopit dar, který nám dal, proto nás povolává ke svatosti. V Ex 22,31 je napsáno: „Buďte pro mě svatí.“ (B21)

Povolání ke svatosti je cesta, která nám umožní stále si připomínat Ježíšův dar spasení. Král Jošijáš při opravách chrámu našel knihu Zákona. Když si ji přečetl, roztrhl své roucho (2Kr 22,11). Boží zákon mu ukázal na obraz Boha. Uvědomil si, jak je vzdálen ideálu, který do člověka Bůh vložil. Každý den si znovu a znovu uvědomujeme, jak jsme nehodni nebe a že jen díky Ježíši tam budeme moci být.

Povolání ke svatosti

Bůh po mnoha letech otroctví vyvádí svůj lid z Egypta. Děti Izraele zakusily volnost, obdržely svobodu. Poprvé si to národ začal uvědomovat, když na vlastní oči spatřil, jak egyptskou armádu pohltilo moře. Byli osvobozeni z otroctví, do kterého se

narodili a v němž žili celý život. Jak naložit s nově nabytou svobodou? Následovali oblak, který je vedl k hoře Sínaj, kde se jim zjevil sám Bůh a předal jim zákon lásky. Izraelité byli Božím vyvoleným národem – svatým lidem.

Slovo „svatý“ nám dnes může znít cize. Snad v nás vyvolává představy kostelních barevných skleněných oken a zasmušilých lidí, kteří žijí osamělé monotónní životy, jež jsou zcela mimo realitu. Nic však nemůže být vzdálenější biblickému významu slova „svatý“. V hebrejštině má také význam „oddělený pro zvláštní poslání“. Jinými slovy, Bůh vyzývá svůj lid, aby byl mimořádný a jedinečný.

Bůh vybízí izraelský lid, aby si uvědomil svoje zvláštní poslání. Jakoby ho chtěl pobídnout k návratu k původnímu záměru z Eden. Avšak poté, co Izraelité strávili celé generace v otroctví, nechápali, co po nich Bůh chce. Bůh jim proto dává návod. To, k čemu byli povoláni, jim sdělil skrze pravidla a nařízení, jež jim dal na hoře Sínaji. Bůh dal lidem Zákon, aby jim znovu připomněl, co znamená být svatý – mimořádný, zvláštní, jedinečný a také úplný. Svatost znamenala pro izraelský lid přítomnost Božího stánku uprostřed tábora. Žít se svatým Bohem však nesnížilo Boha na úroveň otroků, ale otroky vyneslo na úroveň synů a dcer mocného Boha vesmíru.

Žít svatý život

Ty a já jsme svobodní! Lid naděje je lid svobody! V modlitbě Páně čteme: „Přijď tvé království.“ (Mt 6,10) Je naší předností, že můžeme hlásat Boží království tak, že dovolíme Bohu, aby v nás zjevoval svůj obraz. Nejprve Bůh obnovil vztah s námi – a skrze nás chce obnovovat vztah i s dalšími.

Rozhodneme-li se žít svatý život, ztratíme krok se světem kolem nás. Jako průkopníci naděje budeme chtít ukazovat, co to znamená milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a svého bližního jako sám sebe.

Satan se nám samozřejmě snaží bránit v tom, abychom byli svatí. Zneužívá situaci a lidí, aby nám znemožnil být takovými, jakými nás Bůh původně stvořil. Dokud budeme žít na této zemi, zůstane nám naše stará přirozenost. Denně se musíme rozhodovat, podněcovat znovuzrozenou povahu a nechat

umírat náš hříšný život. Je to stálý proces. Svatost – to je mnohem více, než dodržovat seznam pravidel. Svatost znamená, že budeme růst – znovu se odevzdávat Kristu, nově myslet, nově jednat, nově nahlížet na své životy a vztahy.

Svatost není jednorázová záležitost. Je to proces zrání. Izraelité se měli na poušti naučit praktikovat svatost v malých věcech všedního táborového života. Podobně je tomu i s námi – každou chvíli běžného dne se můžeme učit uplatňovat svatost tak, že budeme žít v Boží přítomnosti.

Odrážení Božího obrazu

Zdá se, že někteří lidé mají za to, že v křesťanském životě existuje nějaká část, kterou si musí odpracovat. Ježíš zaplatí zálohu a oni jsou zodpovědní za údržbu. Věř, že Ježíš za ně zemřel, ale přesto se po svém znovuzrození domnívají, že dříve, než budou moci přijít do nebe, mají za úkol dosáhnout nějaké úrovně dokonalosti. Apoštol Pavel se s takovou myšlenkou neztotožňuje: „Když jste přijali Krista Ježíše jako Pána, pak v něm také žijte. Zapustěte v něm kořeny a budujte se na něm, posilujte se ve víře, jak jste se naučili, a s věčností v ní rostte.“ (Ko 2,6,7 – B21) Stejným způsobem, jakým jsme byli spaseni, se z nás stali svatí lidé. Bůh nás spasil a Bůh nás proměnil. Na nás je, abychom byli ochotni tento dar přijmout a spolupracovali s Bohem.

Přijal jsi Ježíše jako svého Spasitele? Pak jsi svobodný, tvé hříchy jsou smyty, jsi znovu narozený. Byl jsi stvořen k obrazu Božímu – a nyní můžeš jeho obraz odrážet. Jak? „Boží ideál pro jeho děti je daleko vyšší, než si člověk dokáže představit. Podobat se stále více Bohu – to je cíl, který máme před sebou.“ (Ellen Whiteová – Výchova, s. 12) To je předurčení pro lid naděje. Nechť Boží dílo započne!

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Jak vypadá v dnešním světě „svatý“ člověk?
- Jakým způsobem je svatost propojena s odrážáním Božího obrazu v našich životech?

CHANTAL J. KLINGBEILOVÁ,
REDAKTORKA A LEKTORKA

Čtvrtek

LID, KTERÝ SE ODEVZDÁVÁ BOHU

Ještě v druhé polovině devatenáctého století léčili lékaři pacienty metodami, které nebyly vědecky podložené. Těm, kteří měli horečku, se „pouštělo žilou“ a osobám s plicními problémy se doporučovalo kouřit. Ellen Whiteová zaznamenala: „Jedné pacientce s dýchacími potížemi lékař doporučil kouřit. Tu ženu jsem znala. Byla dlouholetou horlivou křesťankou. S postupem času se stala na kouření zcela závislá. Když byla vyzvána, aby se zřekla tak nezdravého zlovyku, rezolutně odmítla. „Pokud se mám rozhodnout mezi dýmku a nebem, pak říkám: Sbohem nebe. Své dýmky se nemohu vzdát.“ Tato žena vyslovila nahlas něco, co ostatní vyjadřují svými činy.“ (Temperance, s. 63)

Důležitost odevzdání se Bohu

Boží lid, který žije nadějí, se odevzdal Ježíši. Co to znamená? Celé dějiny spasení provází velký spor, který nám umožňuje nahlédnout na různé historické události z jiné perspektivy.

Už od chvíle, kdy Adam s Evou opustili zahradu Eden, měl Bůh plán, jak zachránit lidstvo. Projevil tím vůči nám svou lásku a vybídl nás, abychom se podřídili jeho moudrosti a vůli – a to jak v otázkách praktického života, tak naděje na život věčný.

Bible začíná v Genesis 1,1 textem: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“ Apoštol Jan píše: „Všechno povstalo skrze něj a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ (J 1,3) Pokud Boha budeme brát jako stvořitele a vlastníka světa, teprve potom porozumíme své roli správců královského majetku. Životním cílem oddaného křesťana je dobře se starat o to, co mu Bůh svěřil. Jeho úkolem je zhodnocovat až do dne Kristova příchodu to, co od Boha dostal.

Hrnčír a hlína

Poselství starozákonních proroků izraelskému lidu je možné parafrázovat zhruba takto: Poslouchejte Boha, a budete mít požehnání, pokud nebudete poslouchat Boha, budete trpět.

Díky Boží milosti jsme spaseni. Bohu však záleží i na tom, aby dobře prospívalo jeho dílo a církev, ale také jeho následovníci. On nás chce formovat, a tak zlepšovat kvalitu našeho života.

Slova „odevzdat se“ či „zřici se“ nejsou v Bibli frekventovaná. Jejich obsah se tam však mnohokrát objevuje a opakuje. Máme milovat Boha „celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí“ (Mt 22,37) V Bibli je také několikrát použita analogie hrnčře a hlíny, která ilustruje „odevzdání se“. „Ale nyní, Hospodine, tys náš Otec! My jsme hlína, tys náš tvůrce, a my všichni jsme dílo tvých rukou.“ (Iz 64,8) Pokud chceme, abychom žili dobrý život, musíme se odevzdat nebeskému Hrnčíři.

Skrytý poklad

Evangelista Matouš zaznamenává následující podobenství, ve kterém je ukázána podstata toho, co znamená následovat Ježíše: „Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“ (Mt 13,44)

Ve starozákonní době bylo celkem běžné, že bohatí lidé schovávali svůj majetek do země. Krádeže a loupeže byly tenkrát normální součástí života. Kdykoli také došlo k nějaké politické změně, byli to právě bohatí, jimž se prudce zvyšovaly daně. Navíc bojovní sousedé Izraele často vpadávali do země a ohrožovali její obyvatele. A tak se mnohokrát stalo,

že místa, kde byly poklady ukryty, byla zapomenuta, protože jejich majitelé zemřeli nebo byli zajati.

Lidé, kteří tenkrát pracovali v zemědělství, většinou půdu nevlastnili, ale měli ji pronajatou. Představme si, jak nějaký chudý zemědělec ore se svým volem. Naráží na něco tvrdého v zemi. Zastavuje zvíře, pokleká na kolena a holýma rukama odhazuje hlínu. Nalézá úžasný poklad. Ihned si uvědomuje, že majitel pozemku nemá o pokladu ani ponětí. Proto ho zase zakryje.

Poklad tohoto chudého muže zcela uchvátí. Nálezce není schopen přemýšlet a snít o ničem jiném. Rozhodne se, že bez ohledu na náklady pole koupí. Vlastně ho to stojí úplně všechno, co má. Prožívá obrovskou změnu. Mohli bychom to nazvat obrácením! Jeho život získává novou perspektivu. Nyní vidí svět úplně novými očima.

Možná si někdo z jeho rodiny či přátel pomyslel, že se ten člověk zbláznil. On však přesně věděl, co dělá. Pole se skrytým pokladem ho stálo úplně všechno – z jeho původního majetku mu nezůstalo vůbec nic. Ale to, co za pole dal, bylo nesrovnatelně málo v porovnání s hodnotou, kterou získal.

Ten poklad je pro nás Ježíš a jeho plán spasení, který zdaleka přesahuje vše, co na zemi máme a čeho můžeme dosáhnout. Zemědělec z podobenství „z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole“. Radost je v tomto verši klíčová. Budme uchvázeni radostí, protože jsme našli Ježíše.

Ježíš Kristus použil tuto ilustraci, aby „nám pomohl pochopit hodnotu duchovních věcí. Člověk je schopen vzdát se všeho, aby získal pozemský poklad. O co je však vzácnější nebeský poklad!“ (Ellen Whiteová – That I May Know Him, s. 58)

Odevzdání se Bohu je životní styl

Existuje něco, co by stálo za výměnu věčného života a nebe? Ellen Whiteová píše: „Ježíš od člověka nevyžaduje žádnou skutečnou oběť; neboť požádá-li nás, abychom se něčeho zřekli, jsou to pouze věci, bez kterých nám bude lépe.“ (Counsels on Stewardship, s. 300)

Odevzdání se Bohu je životní styl. Co to znamená v praxi? „Každé

ráno se plně odevzdej Bohu. To by mělo být to první, co po probuzení uděláš. Můžeš se například modlit: „Přijmi mě, Pane, abych byl plně tvůj. Předkládám ti všechny své plány. Použij mě, abych ti dnes mohl sloužit. Žij ve mně, abych všim, co budu dělat, oslavil tebe.“ Každé ráno se Bohu odevzdej na celý den. Představ mu všechny své plány a pak je realizuj, nebo opusť – podle toho, jak tě On povede. Takovým způsobem odevzdáš každý den celý svůj život do Božích rukou.“ (Ellen Whiteová – Cesta k vnitřnímu pokoji, s. 83)

Komu je skrze Ježíše Krista darováno nebe, ten

žije nadějí. Jeho cestu naděje pak charakterizuje vyvážené využití Božích milostivých darů.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Co znamená cele se odevzdat Ježíši Kristu?
- Muž, který našel ukrytý poklad, měl velkou radost. Proč je radost v životě křesťana tak důležitá?

G. EDWARD REID,

HOSPODÁŘ SEVEROAMERICKÉ DIVIZE

Křest jako výsledek projektu Globální mise v Kolumbii

Pátek

JEŽÍŠ VEDE NAŠI VÍRU OD ZAČÁTKU AŽ DO CÍLE

David Horton je člověk, který pěkně ilustruje, co to znamená vytrvalost. V roce 1991 uběhl za 52 dnů 3 500 kilometrů a překonal Apalačské pohoří ve východní části Spojených států. Denně uběhl 64 kilometrů; to je tempo, které by mnoho z nás neudrželo ani jeden den. Avšak čím je starší, tím je i pro něj namáhavější udržet svou vytrvalost. Tento nedávno šedesátiletý muž musel přerušit běh na 781 kilometrů, protože mu začaly otékat ruce a nohy.

Přestože se pravděpodobně nemůžeme srovnávat s rekordy Davida Hortona, mnozí z nás víme, co to znamená ztrácet s věkem vytrvalost. Věk není jediný nepřítel. A atletická aréna není jediná výzva k vytrvalosti. Všichni víme, jak je těžké vydržet až do konce. Ať už šijeme šaty, oráme pole, připravujeme diplomovou práci nebo cokoli jiného, čím více se chýlíme k závěru, tím jsme unavenější. Je obtížné si zachovat po celou dobu stejnou úroveň kvality, motivace a oddanosti, se kterou jsme začínali.

Již více než sto padesát let čekají adventisté sedmého dne na Ježíšův brzký návrat. Jak si můžeme uchovat nadšení a oddanost při hlásání dobré zprávy o tom, že Ježíš znovu přijde? Jak můžeme být lidem, který vytrvá? Jedna z charakteristik Božího lidu v poslední době je, že bude vytrvalý: „Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,12)

Verše v epistoletě Židům 12,1.2 nám připomínají, že v běhu víry nejsme sami: „Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od

počátku až do cíle.“ Důvěra v Boží zaslíbení mnoha žen a mužů nás může inspirovat i dnes.

Joy Chenová pocházela z rodiny, která si vždy cenila moudrosti a vzdělanosti. Její otec i dědeček byli učitelé. Sama Joy byla velmi vzdělaná a vzdělání si vážila. Její syn Tony při proslovu na jejím pohřbu zavzpomínal, jak učila své děti i vnoučata, aby si vážily dědictví několikatisícileté čínské historie. Chtěla, aby národní i rodinná historie podněcovala její potomky, aby setrvali u studií a předávali své hodnoty a vzdělání ostatním.

V epistoletě Židům v 11. kapitole se dozvídáme, že historie naší „rodiny víry“ sahá více jak šest tisíc let do minulosti. Jsou v ní hrdinové, jako byl Ábel, Henoch, Noe, Abraham, Izák, Jákob a Mojžíš, ale i obyčejní muži a ženy, jako byli Rachab, Gedeón či Barák. Jejich příklady vytrvalé víry nás inspirují, abychom „vytrvali v běhu, jak je nám uloženo...“ (Žd 12,1)

Jak se hrdinům naší „rodiny víry“ podařilo dokončit jejich běh víry? Jak my osobně můžeme dokončit náš běh? Jak se můžeme stát lidem, který vytrvá? Verše v epistoletě Židům 12,1.2 nám říkají, že pro křesťanskou vytrvalost je nezbytné něco odhodit a někam se zadívat. Abychom mohli vytrvale běžet závod víry, musíme odhodit přítěž i hřích a upřít svůj pohled na Ježíše. „Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“

Běžci svlékají prebytečný oděv, aby co nejvíce snížili svou tělesnou hmotnost. Vyhýbají se čemukoli,

co by jim mohlo zabránit ve vítězství v závodech. A stejné je to i s námi. Cokoliv nás duchovně zatěžuje – ať je to dobré, nebo zlé – musíme, pokud chceme dokončit svůj běh víry, odhodit.

Všichni naši předci z „rodiny víry“ museli odhodit přítěž i svazující hříchy. Noe ještě nezahlédl ani mráček, a Bůh po něm žádal, aby uvěřil v celosvětovou povodeň. Abraham opustil jedno z nejkultivovanějších měst své doby, Ur Kaldejských, a „vydal se na cestu, ačkoli nevěděl, kam jde“. (Žd 11,8) Stejně jako faraon, mohl být i Mojžíš uctíván jako bůh a vládce, mít bohatství a moc, avšak on „chtěl raději snášet příkoří s Božím lidem, než na čas žít příjemně v hříchu a Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě.“ (Žd 11,25,26)

Mojžíš byl schopen odhodit to nejlepší, co mu mohl svět nabídnout, protože svůj zrak upřel k lepší odměně. Stejná odměna čeká i na nás, kteří se díváme na Ježíše. „Vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.“ (Žd 12,2)

Běžci vědí, jak nebezpečné je přestat se soustředit na cíl. Na olympijských hrách v roce 2008 v závodu běhu na 100 metrů se sprinter Usain Bolt začal před proběhnutím přes cílovou čáru tak radovat a otáčet kolem sebe, že málem nedosáhl na světový rekord. Pouze když budeme zaměřeni na Ježíše, začnou nám „pozemské věci náhle šedivět“. Jen tak se můžeme stát lidem, který vytrvá.

Nedávno byla zveřejněna studie o mozku, která si všímá toho, že motivace a zaměřenost na cíl může měnit tvar našeho mozku. V roce 1998 vědci objevili, že v dospělém lidském mozku s největší pravděpodobností dochází ke vzniku nových neuronů. Mozek patrně doplňuje buňky, které využíváme, a neobnovuje buňky, které nepoužíváme. Doktor John J. Ratey k tomu říká: „Co nyní víme, je, že mozek je flexibilní... Je to přizpůsobivý orgán, který se formuje podle toho, co do něj vchází; a to podobným způsobem, jako se tvaruje sval

zvedáním činek. Čím více se používá, tím se stane silnějším a pružnějším.“ (John J. Ratey – *The Revolutionary New Science of Exercise and the Brain*, 2008, s. 35–36)

To, o čem přemýšlíme a co děláme, tvaruje náš mozek – buď k „obrazu Ježíše Krista“, nebo jinému „obrazu“. Abychom v běhu víry vytrvali, musíme posilovat naši soustředěnost a zaměřenost na Ježíše a unikat přitažlivosti svazujícího hříchu a přítěže.

Nemysleme si, že to dokážeme sami svými rozhodnutími. Jak nám připomíná kniha Židům, je to Ježíš, kdo vede naši víru od počátku až do cíle.

Proč je Ježíš počátkem i cílem naší víry? Skrze smrt Ježíše Krista na kříži a jeho vzkříšení jsme spaseni. A protože sedí „po pravici Božího trůnu“, má moc, aby nám pomohl dokončit náš běh.

Proč to vše Ježíš udělal? V epištole Židům 12,2 je napsáno: „...místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu...“ Ježíš se bude radovat, když uvidí tebe a mne v nebi. Těší se, až nás bude vítat doma.

Epištola Židům 12,3 uzavírá: „Myslete na to, co všechno on musel snést od hříšníků, abyste neochaovali a neklesali na duchu.“ Byl to pohled na Ježíše, který dal Štěpánovi sílu umírat s modlitbou na rtech za ty, kdo jej kamenovali (Sk 7,55,56). Pokud budeme mít upřený pohled na Ježíše, budeme moci vytrvat v běhu víry. Ani samotná smrt nám pak nemůže zabránit v dosažení cíle, neboť Ježíš zaslíbil: „Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.“ (Zj 2,10)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- V čem je křesťanův život podobný závodnímu běhu?
- Jak nám může sobota pomoci rozvíjet vytrvalost křesťanského života?
- Mohou nás zatěžovat i dobré věci? Které to mohou být?

DOUGLAS JACOBS,

UČITEL SOUTHERN ADVENTIST UNIVERSITY

Druhá sobota

PŘIJATI V JEHO NEJMILEJŠÍM

„Pavel, z Boží vůle apoštol Ježíše Krista, bratřím věrným v Kristu Ježíši: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů; v něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tvář. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.“ (Ef 1,1–6)

Milost pro neohodné

„Pavel, z Boží vůle apoštol Ježíše Krista, bratřím věrným v Kristu Ježíši: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“ (Ef 1,1–2)

„Milost vám.“ Za vše vdčíme Boží milosti. Milost Spasitele nás vykoupila, obnovila a povznesla k právu na dědictví s Kristem. Bůh nás miloval, „když jsme ještě byli hříšní“ (Ř 5,8), Kristus za nás zemřel, a tak zaplatil nejvyšší cenu za naše vykupení. Přestože si za svou neposlušnost zasluhujeme Boží odsouzení, On nás neopustil, nezanechal nás v sevření moci nepřitele.

Protože jsme padli do hříchu, můžeme pochopit význam slova „milost“. Bůh miluje bezhříšné anděly, kteří mu slouží a poslouchají ho – avšak milost jim neuděluje. Tyto nebeské bytosti o milosti nic nevědí; nikdy ji nepotřebovali, neboť nikdy nezhrěšili. Milost je dar, který Bůh nabízí neohodným lidským bytostem. My sami ji nemůžeme nalézt, můžeme ji však obdržet od Boha.

Bůh se raduje nad tím, když může udělit milost každému, kdo po ní touží. My si ji nemůžeme nijak

zasloužit. Je nám nabízena, přestože si ji naprosto nezasloužíme. Předpokladem obdržení tohoto daru je uvědomění si potřeby milosti.

Milost přináší pokoj

„Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“ (Ef 1,2) Zkušenosti lidí dosvědčují pravdivost slov Písma: „Svévolní budou jak vzdušné moře, které se nemůže uklidnit... „Nemají pokoj svévolníci,“ praví můj Bůh.“ (Iz 57,20.21) Hřích zničil náš pokoj. Dokud se nezřekneme vlastního já, nenalezneme klid. V lidské síle nejsme schopni ovládnout své panovačné srdce. Jsme stejně bezmocní jako učedníci na lodi uprostřed rozbouraného moře.

Avšak ten, který rozkázal vlnám Galilejského moře, aby se utišily, má slova pokoje pro každou duši. Ať bouře zuří sebevíc, ti, kteří se obrátí na Ježíše a zvolají, „Pane, zachraň nás,“ budou vysvobozeni. Jeho milost usmíruje naši duši s Bohem, utišuje rozpolcená lidská srdce. V jeho lásce nalézá naše srdce pokoj. „Utišil tu bouři, ztichlo vlnobití. Zaradovali se, když se uklidnilo, on pak je dovedl do přístavu, jak si přáli.“ (Ž 107,29.30) „Ovocem spravedlnosti bude mír, dílem spravedlnosti bude klid a bezpečí až navěky.“ (Iz 32,17 – B21)

Kdo se dobrovolně zřekne hříchu a otevře své srdce Kristově lásce, dostává nebeský pokoj. Nikde jinde pokoj nenalezneme. Kristova milost v srdci člověka přemůže nenávisť, utiší nepokoj a naplní duši láskou. Člověk, který je smířen s Bohem a se svými bližními, nemůže mít v srdci závist, nenaleznou tam místo zlé myšlenky,

nenávisť tam nemůže existovat. Srdce, které je v souladu s Bohem, má podíl na nebeském pokoji a bude toto požehnání šířit všude kolem sebe. Jako rosa padne Duch pokoje na unavená a neklidná lidská srdce a osvěží je.

Kristovi následovníci jsou vysláni, aby světu hlásali poselství o pokoji. Kdo působením posvěceného života odhaluje Kristovu lásku, slovy či skutky vede druhého k tomu, aby zanechal svých hříchů a odevzdal své srdce Bohu, je tvůrce pokoje.

„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“ (Mt 5,9) Duch pokoje je důkazem propojenosti Kristových následovníků s nebem. Vůně jejich života a krása charakteru odkrývá světu skutečnost, že jsou Božími dětmi. Je na nich poznat, že žijí s Ježíšem. „Každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná.“ (1J 4,7) „Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.“ (Ř 8,9) „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží.“ (Ř 8,14)

Požehnání nebeských darů

„*Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnáním nebeských darů.*“ (Ef 1,3) Zůstává něco, o co máme žádat a co jeho milostivé a hojné dary nezahrnují? Díky Kristu jsme obdařeni vším duchovním požehnáním nebeských darů. Pokud se však budeme zabývat běžnými, lacinými a tělesnými záležitostmi pozemského světa, satanovi se podaří nás tak zmást, že nerozpoznáme požehnání Božích zaslíbení a ujištění. Nebudeme mít ani dostatečnou sílu k prohlubování duchovní dimenze našeho života. Pouze stálá Kristova přítomnost přináší pokoj, svobodu, odvahu a sílu.

Abychom byli svatí

„*V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tvář.*“ (Ef 1,4) Zde nemůže dojít k nedorozumění, ledaže bychom schválně zamhouřili oči. Máme být svatí a bezúhonní. Naším úkolem je zužitkovat světlo, které již máme, a růst dál. Máme-li nalézt, musíme neustále hledat; máme-li přijmout, musíme žádat; mají-li nám být otevřeny dveře, musíme klepat.

„Bůh vás jako první vyvolil ke spáse a posvětil Duchem a vírou v pravdu.“ (2Te 2,13) Tento text poukazuje na dva činitele spasení člověka – na posvěcení a mocnou živou víru těch, kdo následují Krista. Božími spolupracovníky se stáváme skrze posvěcení Duchem a vírou. Bůh čeká na spolupráci své církve. Nenavrhne a nepřidává žádné nové prvky k zefektivnění svého slova; udělal vše dokonale, když inspiroval pisatele ke vzniku Písma. Krev Ježíše, Duch svatý, Boží slovo – vše je naše. Všechny tyto nebeské dary jsou před nás prostřeny již nyní a záleží na nás, zda se přidržíme zaslíbení, která nám Bůh dává, a staneme se jeho spolupracovníky.

Posvěcení je proces nikoli jednoho dne ani roku, ale celého života. Usilování o vítězství nad vlastním já, zápas o svatost a nebe je celoživotní. Pavlovo posvěcení mělo za následek neustálý střet sama se sebou. Napsal: „Denně umírám.“ (1K 15,31 – ČSP) Přestože jeho vůle byla každý den v rozporu s Boží vůlí, konal vůli Boží, jakkoli smrtící to bylo pro jeho vlastní já.

Bůh vede svůj lid krok za krokem. Křesťanský život je cesta a zápas. O bezúhonnost musí křesťan usilovat s pevnou odhodlaností, která je upřena k cíli. Naše srdce musí být vychováváno, aby zakotvilo v Bohu. Skrze život ve svaté vytrvalosti a pevné oddanosti pravdě si Boží děti určují svou budoucnost.

Přijati v jeho Nejmilejším

Bůh nás „*ve své lásce předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny a chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším.*“ (Ef 1,5,6) Slova, která zazněla k Ježíši v řece Jordánu, se vztahují na lidstvo. Bůh promluvil k Ježíši jako k zástupci lidí. Se všemi hříchy a slabostmi nejsme zavrženi jako bezcenní. Byli jsme přijati v jeho Nejmilejším. Skrze hřích byla země odříznuta od nebe a odcizena od nebeského společenství; avšak Ježíš zemi znovu spojil se sférou slávy. Jeho láska objala člověka. Světlo, které dopadlo z otevřených bran nebe na hlavu našeho Spasitele, sestupuje i na nás, když prosíme o pomoc odolat pokušení. Hlas, který promluvil k Ježíši, říká každé duši, která uvěřila:

„Toto je mé milované dítě, v němž jsem našel zablíbení.“ (Mt 3,17 – ČSP)

„Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni, protože ho spatříme takového, jaký jest.“ (1J 3,2)

Náš Vykupitel otevřel cestu, aby i ti nejhříšnější, nejpotřebnější, nejutlačovanější a ti, kterými se nejvíce pohrdá, našli přístup k Otci. Aby měli domov v příbytcích, které pro ně Ježíš připravuje. „Toto prohlašuje ten Svatý a Pravý, který má klíč Davidův; když on otvírá, nikdo nezavře, a když on zavírá, nikdo neotevře... Hle, otevřel jsem

před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít.“ (Zj 3,7.8)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Jaké myšlenky vás nejvíce zaujaly a proč?
- Název letošních přednášek je Lid naděje. Jaká zaslíbení, která přináší naději, můžeme najít v textu přednášky od Ellen Whiteové?

ELLEN WHITEOVÁ –

THE ADVENT REVIEW AND SABBATH

HERALD, 15. ŘÍJNA, 1908

Dary modlitebního týdne

Modlitba je jedním z nejcennějších darů, které Bůh dal lidem. Skrze ni můžeme s Bohem navázat kontakt a zůstat s ním ve společenství. „Modlit se znamená otevřít své srdce Bohu jako nejlepšímu příteli. Není jisté třeba, abychom Bohu o sobě vyprávěli, on o nás všechno ví. Modlitba nám pomáhá lépe se s ním seznamovat a plněji jej přijímat. Modlitba nepřivádí Boha blíže k nám, ale nás přibližuje k Bohu.“ (Ellen Whiteová – Cesta k vnitřnímu pokoji, s. 109) Když společně vstupujeme do Boží přítomnosti, modlíme se jeden za druhého, předkládáme Bohu potřeby církve a evangelizace, povznáší nás to a duchovně posiluje.

Na závěr modlitebního týdne přinášíme Bohu finanční dary jako vyjádření naší vděčnosti. Tyto prostředky budou financovat práci misijních pracovníků, kteří pracují ve vzdálených oblastech v projektech Globální misie. Tímto způsobem

se můžeme zapojit do díla celosvětové evangelizace – přinášení dobré zprávy o milujícím a laskavém Bohu.

V současné době pracuje v programu Globální misie přibližně 2 500 lidí, z nichž více než polovina působí v oblastech „okna 10/40“, kam křesťanství dosud příliš neproniklo. Náklady na tyto projekty činí ročně okolo 10 milionů eur. V rámci textů modlitebních přednášek přinášíme několik fotografií, jež konkrétně představují práci v projektech Globální misie.

Modlete se prosím za misijní pracovníky, kteří působí v projektu Globální misie. Předem též děkujeme za dary modlitebního týdne, které umožní podporovat tyto muže a ženy, jež přináší další lidem křesťanské poselství o Spasiteli, který přichází.

PETER R. KUNZE,

BÝVALÝ HOSPODÁŘ EVRO-ÁFRICKÉ DIVIZE

* „Okno 10/40“ je oblast rozprostírající se od severní Afriky po Asii, kde žijí dvě třetiny světové populace a jsou zastoupena mnohá náboženství. Nacházejí se zde také některá z největších a nejrychleji rostoucích měst s množstvím nejchudších obyvatel a minimem křesťanů.

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 9/2010

11x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>

Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365

Vychází: 23. 9. 2010

Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz

Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka

Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz

Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz

Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.

Foto: Archiv Adventist Review

Překlad: Eva Hřibová

Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice